



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 412/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. P. S., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2 T 224/2010 z 8. septembra 2010, ktorým schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry Prievidza a S. P., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. P. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2012 doručená sťažnosť S. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 224/2010 z 8. septembra 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“), ktorým schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátor“) a sťažovateľom. Sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 19. júna 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ spolu s ďalšími obvinenými uzavrel 18. augusta 2010 s prokurátorom dohodu o vine a treste (ďalej len „dohoda“), v zmysle ktorej sa sťažovateľ priznal k spáchaniu skutku právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) a d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, a zároveň v tejto dohode došlo k dohode o treste v trvaní 8 rokov a 4 mesiacov, ako aj o ochrannom dohľade v trvaní 18 mesiacov.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 224/2010 z 8. septembra 2010 okresný súd schválil uvedenú dohodu uzatvorenú medzi prokurátorom a sťažovateľom, ako aj medzi prokurátorom a ďalšími obvinenými. Namietaný rozsudok nadobudol právoplatnosť 8. septembra 2010.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu podal podnet ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na podanie dovolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 224/2010 z 8. septembra 2010. Podnet sťažovateľa bol odložený ako nedôvodný, o čom bol sťažovateľ upovedomený prípisom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 26064/2011-61/D/796 zo 7. decembra 2011.

Následne sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu podal proti namietanému rozsudku dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Tdo 11/2012 zo 4. apríla 2012 tak, že ho podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd nemal schváliť dohodu uzavretú medzi ním a prokurátorom, pretože v tomto konaní došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, keďže orgány činné v trestnom konaní nepostupovali tak, aby bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

Sťažovateľ poukazuje v tejto súvislosti na § 232 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú záver, že skutok je trestným činom a spáchal ho obvinený, ktorý sa k spáchaniu skutku priznal, uznal vinu a dôkazy nasvedčujú pravdivosti jeho priznania, môže prokurátor začať konanie o dohode o vine a treste na podnet obvineného alebo aj bez takého podnetu. Podľa názoru sťažovateľa dôkazy obstarané v prípravnom konaní nenasvedčovali pravdivosti jeho priznania, toto priznanie učinil až 10. augusta 2010 do záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu pod tlakom, ktorý bol vyvolaný hrozbou vysokého trestu.

Prokurátor vzhľadom na uvedené skutočnosti nemal podľa sťažovateľa ani len začať konanie o dohode o vine a treste a okresný súd nemal túto dohodu schváliť.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti náležom takto rozhodol:

„1.) Okresný súd v Prievidzi rozsudkom, č. k. 2 T 224/2010-406 zo dňa 08. 09. 2010, ktorým schválil dohodu o vine a treste medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry v Prievidzi a obvineným S. P., porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.

2.) Rozsudok Okresného súdu v Prievidzi, č. k. 2 T 224/2010-406 zo dňa 08. 09. 2010 zrušuje a vec vracia tomuto súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol, a prikazujem mu, aby S. P. z výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody neodkladne prepustil.

3.) Okresný súd v Prievidzi je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania spojené s jeho právnym zastupovaním.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľ sťažnosťou napáda rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 224/2010 z 8. septembra 2010 v časti, ktorou bola schválená dohoda medzi prokurátorom a sťažovateľom.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 11/2012 zo 4. apríla 2012, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa ako podané neoprávnenou osobou, vyplýva, že najvyšší súd dospel na základe platnej právnej úpravy (§ 334 ods. 4, § 369 ods. 1 až 6, § 372 Trestného poriadku) k záveru, že „proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o schválení návrhu na dohodu prokurátora a obvineného o vine a treste, môže podať z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 Tr. por. dovolanie iba minister spravodlivosti.

Obvinený S. P. sa tým, že zákonom predpísaným spôsobom prejavil súhlas o schválení dohody o vine a treste, okrem iného, vzdal aj oprávnenia podať proti rozsudku súdu prvého stupňa riadny opravný prostriedok (§ 334 ods. 4 Tr. por.), v dôsledku čoho stratil aj oprávnenie podať proti takému rozhodnutie dovolanie (§ 369 ods. 2 Tr. por. a § 372 Tr. por.)“.

Právny názor najvyššieho súdu, v zmysle ktorého proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o schválení návrhu na dohodu prokurátora a obvineného o vine a treste, môže podať z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku dovolanie iba minister spravodlivosti, vyplýva z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 32/2007 z 23. októbra 2007, ktoré bolo publikované ako zásadné rozhodnutie pod číslom 58 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2008. Na toto rozhodnutie sa poukazuje aj v odbornej tlači (pozri napr. MINÁRIK, Š. a kol.: Komentár k Trestnému poriadku. Bratislava: IURA EDITION 2010, s. 924).

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, mohol a mal poznať publikovanú judikatúru najvyššieho súdu týkajúcu sa prípustnosti dovolania, ako aj subjektov oprávnených na jeho podanie, t. j. mal teda vedieť, že v zmysle príslušnej judikatúry najvyššieho súdu nie je osobou oprávnenou na podanie dovolania proti rozsudku okresného súdu, ktorým rozhodol o schválení návrhu na dohodu prokurátora a sťažovateľa.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia

o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že namietaný rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 8. septembra 2010 a sťažovateľ sťažnosť podal až 19. júna 2012, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd považoval za potrebné poznamenať, že nebolo jeho úlohou zaujať stanovisko k ústavnej akceptovateľnosti právneho názoru najvyššieho súdu o subjekte oprávnenom na podanie dovolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento rozhodol o schválení návrhu na dohodu prokurátora a obvineného o vine a treste, keďže sťažovateľ uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 11/2012 zo 4. apríla 2012 a závery v ňom uvedené v sťažnosti nenapáda.

Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ bol dvakrát (v konaní o dohode o vine a treste na Okresnej prokuratúre Prievidza, ako aj v konaní o schválení tejto dohody na okresnom súde) riadne poučený o všetkých podmienkach na uzatvorenie dohody v zmysle § 232 ods. 1 a § 331 a nasl. Trestného poriadku, dvakrát sa k skutku priznal a uznal vinu za jeho spáchanie. Z tohto pohľadu možno sťažnosť považovať aj za účelovú a zjavne neodôvodnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012